

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

56. An Confessarius si aliquem defectum commisit in confessione, possit extra illam pœnitenti illum aperire, ipso renuente? Et an tamen in ipsa confessione, etiam non petita licentia à pœnitente, ex ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. LVI.

An Confessarius, si aliquem defectum commisit in confessione, possit extra illam penitentem illum aperire, ipso renuente?

Et an tamen in ipsa confessione, etiam non petita licentia à penitente, ex rationabili causa possit fieri mentio eorum, quae in aliis confessionibus dicta, & confessa fuerunt?

Et aduertitur, quod quamuis sit peccatum loqui cum penitente post confessionem de peccatis confessis, si hoc ipse agere ferat, quia tunc esset odiosum, tamen hoc non esset contra sigillum? Ex part. 5. tractat. 11. Resol. 18.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Turrianus de penit. disput. 33. dub. 6. Mercerus de Sacrament. in 3. part. quest. 111. artic. 3. Hurtado de Sacrament. disput. 12. de penitent. difficult. 11. vbi sic ait: Supponimus posse Confessarium loqui cum penitente (quamuis renuente, imò & debere si commodè possit) quando commisit defectum in confessione, ex quo obligatur ad monendum illum, quia tunc non loquitur illi extra confessionem, sed in confessione, eam perficiendo, supplendo defectum illius. Ita ille, & Caelestinus in compend. Theolog. moral. tractat. 1. capit. 17. num. 2. & alij, à fortiori hanc sententiam docet etiam Meratius in D. Toomam, tom. 3. disp. 32. sect. 3. quest. 5.

2. Sed hanc opinionem (quam maximè doleo primum docuisse Suarez) alibi ego reprobaui, & quia scio à quodam Confessario in praxi positam fuisse cum magno scandalo & maxima bile penitentis, ideo iterum illam ego reprobo cum Granado in 3. part. de Sacrament. controu. 7. tractat. 11. disputat. 5. num. 1. Onuphrio opuscul. de sigillo, sect. 4. questio: e quinta. Prapósito in 3. part. questione 11. de sigillo, dub. 5. num. 41. vbi sic ait: Ex eo quòd non liceat sine licentia penitentis agere cum eo extra confessionem de rebus in confessione explicatis, Authores passim tradunt Confessarium, qui in suo munere errorem commisit, non posse cum penitente tractare extra confessionem absque eiusdem licentia, & proinde monent, vt eum prudenter alluciat ad rursus sibi confitendum, vel dicat se cupere loqui de re ad confessionem pertinente, & si possit absque scandalo, &c. impetrata licentia errorem aperiat; quòd si penitens eam concedere nolit, Suarez censet Confessarium nihilominus posse loqui, quia non censetur loqui extra confessionem, sed eam consummare; sed omnino verius est quòd dicunt alij, scilicet non posse, quia antè censetur suum ministerium absoluisse, neque potest penitentem inuitum secundò sibi subicere, id enim redderet hoc tribunal valde odiosum, & onerosum; vnde eo casu totum debet relinquere. Sic Prapósito, vbi supra, & ego: vnde meritò aduersus Nugnum inuehitur Malderus tractat. de sigillo, capit. 21. vbi sic ait: Quare non probo quòd Nugnus dicit, si Confessarius aliquid dicendum habeat penitenti quòd in confessione fortè ipse Confessarius debebat dicere, & neglexit, & rogatus à Confessario veniam neget penitens secum loquendi de confessis peccatis, posse contra penitentis voluntatem totum nihilominus dicere Confessorem, quòd fuerit necessarium. Ex hoc enim, inquit, nullum sequitur penitentis detrimentum, & hoc est necessarium ad Confessoris officium implendum, & non est in rigore loqui extra confessionem, sed potius est perficere confessionem. Hanc, inquam, opinionem non

probo, sed potius existimo sequendum quòd capite 17. diximus, etsi noluerit acquiescere penitens, prout ipsum debere acquiescere rectè dicit Scotus de secreto memb. 3. questione quarta conclus. 5. art. 4. rem totam esse silentio premendam, si uocè tunc satis officio Confessarium esse perfunctum. Quòd enim dicitur penitentem non grauari aliquo detrimento si ei extra confessionem ista dicantur, verum non est, quia ius habet & libertatem, ne liceat ex confessione sibi nolenti quiddam extra suam confessionem extra confessionem de suis peccatis praescribi. Quòd opponitur de Confessoris officio, tribunal eius cessat finita confessione, cessat voluntaria eius iurisdictione quando cessat voluntaria penitentis subiectio in tribunali illo diuino. Quòd denique dicitur hoc non esse loqui extra confessionem, sed eam perficere, verum non est; extra confessionem enim loquitur, quia iudicium fori interni, & subiectio actualis ad clauis, qua se subiecit confitens, iam cessat, neque confessionem perficit, sed afficit alterius naturæ alloquium. Hæc Malderus ubi supra, non nego tamen in ipsa confessione etiam non petita licentia à penitente ex rationabili causa fieri posse mentionem eorum, quae in aliis confessionibus dicta & confessa fuerunt. Vide Granadam ubi supra, Malderus capit. 22. Henriquez lib. 3. de penitent. cap. 22. num. 7. & Fagundez pr. 2. lib. 6. cap. 4. num. 33. vbi sententiam affirmatiuam, quam, vt diximus, Suarez primum docuit, improbabilem vocat, daretur enim ex illa casus, in quo absque licentia penitentis expressa loqui possit Confessarius cum ipso penitente de rebus sic confessis, quòd negant DD. communiter. Vnde ex his resclenda proterus est opinio Kellisonij tom. 3. in 3. part. q. 11. art. 1. distinct. 5. vbi tenet quòd quamuis sit peccatum loqui cum penitente post confessionem de peccatis confessis, si ipse hoc agere ferat, quia tunc esset odiosum, tamen hoc non esset contra sigillum, quia nulla est reuelatio; quòd etiam docet, sed non bene, Mercerus de Sacram. in 3. part. quest. 111. art. 3. Sed ex his oritur alia quaestio, videlicet:

RESOL. LVII.

An Confessarius in actu secundae confessionis possit refricare, & meminisse peccatorum in prioribus confessionibus à penitente detectorum?

Et an possit Confessarius videns penitentem penitentiam in confessione impositam non adimplere, monere illum, et promissa adimplere? Ex part. 5. tractat. 11. Resol. 20.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Ioan. Henriquez in compend. cas. mori. cap. 26. num. 4. vbi sic ait: Lícito es al Confessor dezir en la confessione al mismo penitente, lo que en otras confessiones le ha confessado el mismo, porque no ay diferencia de una confession à otra, respecto de una misma penitencia. Hæc ille. Et nouissimè Granado de Sacrament. in 3. part. controu. 7. tractat. 11. disput. 5. num. 1. & Henriquez lib. 3. de penitent. capit. 22. num. 7. Item etiam docet Malderus tractat. de sigillo, cap. 22. vbi sic ait: Potest Sacerdos vti scientia prioris confessionis, quatenus opus est ad directionem penitentis in praesenti confessione, & eo ipso quo ad confessionem accedit, satis ad hoc censetur confensusse, vult enim iuvari in statu animæ suæ, & res scitur fore secretissima propter sigillum. Sanè sicuti quando extra confessionem de peccato, quòd confessus est, consultit Confessarium, iam satis ei dat licentiam de eo loquendi, imò hoc ipsum requirit ab eo, ita si